

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4/2024
20.11.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник адвокат Урош Митровић из ..., против тужене Специјалне болнице за цереброваскуларне болести „Свети Сава“ Београд, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2727/23 од 14.07.2023. године, у седници одржаној 20.11.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље изјављеној против става првог изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2727/23 од 14.07.2023. године у делу у коме је потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 3248/21 од 08.12.2022. године у ставу другом и трећем изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против става првог изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2727/23 од 14.07.2023. године у делу у коме је потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 3248/21 од 08.12.2022. године у ставу другом и трећем изреке.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3248/21 од 08.12.2022. године, ставом I изреке, обавезана је тужена да тужиљи исплати на име разлике плата по основу рада у време државних празника појединачне износе одређене у овом ставу изреке, за месеце април и новембар 2018. године, јануар, април, мај и новембар 2019. године, јануар, април, мај и новембар 2020. године и јануар и фебруар 2021. године, све са законском затезном каматом почев од 06. наредног месеца за претходни месец до исплате; обавезана је тужена да тужиљи на име разлике плате по основу рада недељом исплати појединачне износе одређене у овом ставу изреке за конкретне месеце одређене у овом ставу изреке, у периоду 2018. – 2021. година; обавезана је тужена да тужиљи на име разлике плате по основу минулог рада исплати за период 2018. – 2021. године конкретно одређене месеце у овом ставу изреке, појединачне износе одређене у овом ставу изреке све са законском затезном каматом почев од 06. наредног месеца за претходни месец до исплате; обавезана је тужена да тужиљи на име разлике стимулације исплати износе одређене у овом ставу изреке све са законском затезном каматом почев од 06. наредног месеца за претходни месец до исплате, за конкретно утврђене месеце у износима одређеним у овом ставу изреке, те да се обавезе тужена да тужиљи на име разлике плата по основу прековременог рада

исплати за месец мај 2020. године износ од 1.145,19 динара са законском затезном каматом од 06. наредног месеца за претходни месец до исплате. Ставом II изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име накнаде за исхрану у току рада исплати појединачне месечне износе одређене у овом ставу изреке са законском затезном каматом почев од 06. наредног месеца за претходни месец до исплате, на начин и у износима одређеним у овом ставу изреке. Ставом III изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужена да тужиљи на име регреса за коришћење годишњег одмора исплати појединачне износе одређене у овом ставу изреке за период одређен у овом ставу изреке, са законском затезном каматом почев од 06. наредног месеца за претходни месец до исплате. Ставом IV изреке тужиља је ослобођена плаћања судских такси. Ставом V изреке, дозвољено је преиначење тужбе тужиље од 08.06.2022. године. Ставом VI изреке обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове поступка у износу од 87.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2727/23 од 14.07.2023. године ставом првим изреке одбијене су као неосноване жалбе тужиље и тужене и првостепена пресуда потврђена у ставу првом, другом, трећем, петом и шестом изреке. Ставом другим изреке одбијени су захтеви тужиље и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против става првог изреке правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу у коме је првостепена пресуда потврђена у одбијајућем делу, тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу члана 404. ЗПП.

Врховни суд је нашао да нису испуњени услови да се дозволи посебна ревизија јер у конкретном случају не постоји ниједан од разлога наведених у одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20) због којих би ревизију требало изузетно дозволити. Наиме, нема разлога који указују на потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, у циљу уједначавања судске праксе или новог тумачења права, нити је тужиља о томе приложила одговарајуће пресуде.

Правоснажном пресудом, у делу који се побија ревизијом, одлучено је о тужбеном захтеву ради исплате неисплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора којом је оцењено да тужбени захтев није основан. Побијана одлука је у складу са закључком усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 05.07.2022. године (да запослени којима се плате исплаћују у висини вредности минималне зараде у јавним службама, као корисницима буџетских средстава, остварују право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора по основу рада, применом коефицијента за обрачун и исплату плата у којем је садржан додатак на име тих накнада и саставни је део коефицијента за сваког запосленог).

По оцени Врховног суда нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужиле као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према природи тражене правне заштите, ова парница спада у парнице из радних односа, будући да тужилац тужбеним захтевом тражи исплату неисплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. Међутим, одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужилца је тужбу ради накнаде штете поднела 05.05.2021. године, а вредност предмета спора побијеног дела је испод цензуса прописаног чланом 403. став 3. ЗПП, јер не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Имајући у виду наведено, Врховни суд је нашао да ревизија тужиле није дозвољена те је применом члана 413. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**